

slagets Enkeltthed, da det maa antages at ville blive overgivet til et Udvalgs Prøvelse.

Indenrigsministeren: Jeg skal kun tillade mig med Hensyn til en enkelt Ytring af den sidste ærede Taler at sige, at Spørgsmaalet om ved denne Leilighed tillige at gjøre Forandring i den hidtil bestaaende Forsørgelsesret ikke har været taget under Overveielse, ikke fordi det efter min Mening ikke skulde kunne sættes i Forbindelse med den her foreslaaede Lov — det kunde det nok — men fordi man ved at skulle tage alle de Forhold, hvorpaa Indfødsretten kan komme til at virke, med under Overveielse, ved denne Leilighed, vilde komme til at gaae meget videre, end Hensigten har været og kunde være med den foreslaaede Lov. — Hvad Spørgsmaalet om de amerikanske Undersaatters Stilling i Henseende til Børnepligten angaaer, da er det netop det, som har givet den særlige Anledning til nærværende Lovforslags Fremkomst, og jeg vil derfor kun derom sige, at Naaden, hvorpaa de fremtidig vilde blive at behandle i den nævnte Retning, vil komme til at afhænge af den Tractat, der i saa Henseende vil blive at afflutte mellem de nordamerikanske Fristater og Danmark.

Kjær: For Svaret paa mit sidste Spørgsmaal maa jeg være den høitagtede Minister taknemmelig; det er mig fuldkommen tilfredsstillende. Der maa altsaa, naar den foreslaaede Lov er indkommen, afflutes en Tractat for at ordne Forholdet med Hensyn til Danske, som blive nordamerikanske Undersaatter. — Den ærede Ministers Svar paa mit første Spørgsmaal har derimod ikke i samme Grad tilfredsstillt mig. Det forekommer mig i nemlig utvivlsomt, at naar det i Lovforslaget hedder, at den og den taber dansk Indfødsret, saa maa det først og fremmest søges gjort klart, hvad det er, man taber ved at miste Indfødsret, og hvilke altsaa de enkelte Rettigheder ere, som indbefattes under Lovforslagets Udtryk: „Dansk Indfødsret“.

J. Andersen: Jeg tror dog ikke, at det let lader sig gjøre at indblande Spørgs-

maalet om Forsørgelsesretten her. Det er jo bekendt nok, at vi allerede her i Danmark have ikke saa faa at forsørge, der ikke have Indfødsret her, idet en stor Deel af de Udlændinge, som forsørges her, ikke have den nævnte Ret, ligesom det da ogsaa er Folk, for hvis Bedkommende der vistnok aldrig kunde være Tale om at opnaae den. Og der vilde jo opstaae et ganske besynderligt Tilfælde ved at opstille den af den ærede Taler (Kjær) antydede Regel. Naar nemlig en Mand, der udvandrede fra Danmark, derved mistede ikke blot sin Indfødsret, men tillige samtidig sin Forsørgelsesret, saa vilde han jo, hvis han blev trængende til Forsørgelse inden Udbøet af de 15 Aar, hvori han skal opholde sig i flere af de tilgrændsende Lande, sørend han erhverver ny Forsørgelsesret der, ikke have noget Sted, hvor han kunde blive forsørgt i Løbet af disse 15 Aar. Men en saadan Tilstand troer jeg dog ikke, at det lader sig gjøre at indføre.

Nellemann: Jeg skal blot endnu tillade mig tvende ganske korte Bemærkninger. For det Første skal jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Forsørgelsesretten henholde mig til, hvad den sidste ærede Taler yttrede. Jeg tror, at det vilde have sine store Vanskeligheder at dictere, at en Mand tabte Forsørgelsesretten ved, at han udvandrede. Det maatte jo dog berøve paa, om noget andet Land erklærede ham forsørgelsesberettiget hos sig. Sendte man ham tilbage inden de 15 Aar, som den sidste ærede Taler omtalte, saa vare vi vistnok nødsagede til at tage imod ham, og det nyttede da ikke at have dicteret, at han havde tabt Forsørgelsesretten, fordi han var udvandret. I detmindste synes det mig at være et Punkt, der let kunde frembyde Vanskelighed. — Det andet Punkt, som jeg vilde fremhæve, angaaer det Tilfælde, som den ærede næstsidste Taler (Kjær) omtalte, nemlig at Folk paa Sæssionerne fremlægge amerikansk Borgerbrev og i Genhold dertil paaftaae sig fritagne for Børnepligten. Det forekommer mig ganske klart, at man, naar dette Lovforslag blev til Lov, maatte give dem Medhold dert og sige, at de ikke vare værnepligtige mere, idet de havde fortabt deres danske Indfødsret ved at